DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)
19. januar 1995 *

I de forenede sager C-351/93, C-352/93 og C-353/93,

angående nogle anmodninger, som College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Nederlandene) i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager,

H. A. van der Linde

mod

Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij,

og

Tracotex Holland BV

mod

Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij,

* Processprog: nederlandsk.

at opnå en præjudiciel afgørelse, i sag C-351/93 vedrørende fortolkningen og gyldigheden af artikel 2, stk. 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2237/85 af 30. juli 1985 om gennemførelsesbestemmelserne til ordningen med minimumsimportpriser for tørrede druer (EFT L 209, s. 24) og fortolkningen af artikel 9 i Rådets forordning (EØF) nr. 426/86 af 24. februar 1986 om den fælles markedsordning for produkter forarbejdet på basis af frugt og grøntsager (EFT L 49, s. 1), i sag C-352/93 vedrørende fortolkningen af Kommissionens forordning (EØF) nr. 994/88 af 15. april 1988 om anvendelse af en udligningsafgift som fastsat i forordning (EØF) nr. 2742/82 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af tørrede druer (EFT L 99, s. 12), fortolkningen og gyldigheden af artikel 4, stk. 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2742/82 af 13. oktober 1982 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af tørrede druer (EFT L 290, s. 28) og fortolkningen af artikel 14 i Rådets forordning (EØF) nr. 516/77 af 14. marts 1977 om den fælles markedsordning for produkter forarbejdet på basis af frugt og grøntsager (EFT L 73, s. 1), og i sag C-353/93 vedrørende fortolkningen og gyldigheden af artikel 3, stk. 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1626/85 af 14. juni 1985 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af visse surkirsebær (EFT L 156, s. 13) og fortolkningen af artikel 18, stk. 2, i forordning nr. 426/86, jf. ovenfor,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, F. A. Schockweiler, og dommerne P. J. G. Kapteyn, G. F. Mancini, C. N. Kakouris (refererende dommer) og J. L. Murray,

generaladvokat: W. Van Gerven
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— H. A. van der Linde ved advokat T. R. Ottervanger, Bruxelles

— den nederlandske regering ved juridisch adviseur A. Bos, Udenrigsministeriet, som befuldmægtiget

— den græske regering ved assisterende juridisk konsulent V. Kontolaimos, Statens Advokatkontor, og fuldmægtig V. Pelekou, Statens Advokatkontor, som befuldmægtigede

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Th. van Rijn, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der er afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 14. juli 1994 af Tracotex Holland BV ved N. P. J. Ooyevaar og M. E. van Hilten, KPMG Meijburg & Co., den græske regering ved V. Kontolaimos og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Th. van Rijn,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 27. september 1994,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 23. april 1993 (sag C-351/93), indgået til Domstolen den 12. juli 1993, har College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Nederlandene) i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt to præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen og gyldigheden af artikel 2, stk. 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2237/85 af 30. juli 1985 om gennemførelsesbestemmelserne til ordningen med minimumsimportpriser for tørrede druer (EFT L 209, s. 24), og fortolkningen af artikel 9 i Rådets forordning (EØF) nr. 426/86 af 24. februar 1986 om den fælles markedsordning for produkter forarbejdet på basis af frugt og grøntsager (EFT L 49, s. 1).

2 Ved kendelse af 23. april 1993 (sag C-352/93), indgået til Domstolen den 12. juli 1993, som berigtiget ved kendelse af 27. oktober 1993, indgået til Domstolen den 12. november 1993, har College van Beroep voor het Bedrijfsleven i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt fire præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af Kommissionens forordning (EØF) nr. 994/88 af 15. april 1988 om anvendelse af en udligningsafgift som fastsat i forordning (EØF) nr. 2742/82 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af tørrede druer (EFT L 99, s. 12), fortolkningen og gyldigheden af artikel 4, stk. 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2742/82 af 13. oktober 1982 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af tørrede druer (EFT L 290, s. 28) og fortolkningen af artikel 14 i Rådets forordning (EØF) nr. 516/77 af 14. marts 1977 om den fælles markedsordning for produkter forarbejdet på basis af frugt og grøntsager (EFT L 73, s. 1).

3 Ved kendelse af 23. april 1993 (sag C-353/93), indgået til Domstolen den 12. juli 1993, har College van Beroep voor het Bedrijfsleven i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt tre præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen og gyl-

digheden af artikel 3, stk. 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1626/85 af 14. juni 1985 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af visse surkirsebær (EFT L 156, s. 13) og fortolkningen af artikel 18, stk. 2, i forordning nr. 426/86, jf. ovenfor.

4 Spørgsmålene i sagerne C-351/93 og C-352/93 er blevet rejst under to sager, som bl.a. toldklarerer H. A. van der Linde har anlagt mod Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij (ministeren for landbrug, naturforvaltning og fiskeri) angående betaling af en udligningsafgift, som er pålagt Van der Linde med den begrundelse, at denne ikke har overholdt minimumsprisen ved indførsel af forskellige partier tørrede druer med oprindelse i Tyrkiet.

5 Spørgsmålene i sag C-353/93 er blevet rejst under en sag, som Tracotex Holland BV (herefter benævnt »Tracotex«), Rotterdam, et selskab af anpartsselskabstypen, har anlagt mod Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij angående betaling af en udligningsafgift, som er pålagt Tracotex med den begrundelse, at selskabet ikke har overholdt minimumsprisen ved indførsel af visse partier surkirsebær med oprindelse i det tidligere Jugoslavien.

6 Ved kendelse af 6. september 1993 har Domstolens præsident i henhold til procesreglementets artikel 43 besluttet at forene de tre sager med henblik på den skriftlige forhandling, den mundtlige forhandling og dommen.

7 Da visse af de forelagte spørgsmål vedrører fællesskabsbestemmelser, som er trådt i kraft successivt, skal de tre sager behandles i den rækkefølge, der svarer til tids-

punkterne for udstedelsen af de relevante fællesskabsbestemmelser. Sag C-352/93 vil således blive behandlet før sagerne C-351/93 og C-353/93.

Sag C-352/93

Fællesskabsbestemmelserne

8 Det fremgår af sagens akter, at den i hovedsagen omhandlede indførsel fandt sted i juni 1984. De dagældende relevante bestemmelser var følgende:

9 I henhold til artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 516/77, jf. ovenfor, kan der træffes passende beskyttelsesforanstaltninger for samhandelen med tredjelande, såfremt markedet inden for Fællesskabet for et eller flere af de i forordningen omhandlede produkter på grund af indførsel eller udførsel rammes af eller trues af alvorlige forstyrrelser, der kan bringe målene i traktatens artikel 39 i fare. Ifølge artikel 14, stk. 1, andet afsnit, skal gennemførelsesbestemmelserne hertil vedtages af Rådet på forslag af Kommissionen.

10 Forordningens artikel 14, stk. 2, bemyndiger Kommissionen til at træffe de nødvendige foranstaltninger, såfremt den i stk. 1 omhandlede situation opstår.

11 På grundlag af artikel 14, stk. 1, udstedte Rådet forordning (EØF) nr. 521/77 af 14. marts 1977 om nærmere fastsættelse af gennemførelsesbestemmelser vedrørende beskyttelsesforanstaltninger for produkter forarbejdet på basis af frugt og grøntsager (EFT L 73, s. 28). I henhold til forordningens artikel 2, stk. 1, litra c), er de foranstaltninger, som kan træffes for alle produkter, følgende:

»— en minimumsprisordning, som indførslen kan underlægges på betingelse af, at den foretages til en pris, der er mindst lig med den minimumspris, som er fastsat for det omhandlede produkt,

— hel eller delvis suspension af udførslen«.

12 Som følge af forstyrrelser på markedet for tørrede druer i produktionsåret 1981/1982 udstedte Kommissionen, på grundlag af artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 516/77, forordning nr. 2742/82, jf. ovenfor. Artikel 2 i sidstnævnte forordning fastsætter minimumsprisen ved indførsel af tørrede druer (stk. 1) og den udligningsafgift, som — efter en fast sats — anvendes, hvis minimumsprisen ikke overholdes (stk. 2).

13 Ifølge artikel 4, stk. 1, i samme forordning, som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 936/84 af 5. april 1984 (EFT L 96, s. 13) består importprisen af følgende komponenter: a) fob-prisen i oprindelseslandet, og b) transport- og forsikringsomkostninger indtil det sted, hvor varen kommer ind på Fællesskabets toldområde.

14 Artikel 4, stk. 3, som ligeledes ændret ved forordning nr. 936/84, lyder således:

»Hvis den faktura, der forelægges toldmyndighederne, ikke er udfærdiget af eksportøren i det land, hvor produkterne har oprindelse, eller hvis myndighederne ikke finder det godtgjort, at den angivne pris afspejler fob-prisen i oprindelseslandet, træffer medlemsstatens kompetente myndigheder de fornødne foranstaltninger til at bestemme denne pris, specielt under hensyntagen til importørens pris ved videresalg.«

15 Udligningsafgiftens karakter af et fast beløb har givet anledning til søgsmål vedrørende gyldigheden af forordning nr. 2742/82. I sin dom af 11. februar 1988 i sag 77/86, National Dried Fruit Trade Association (Sml. s. 757), fastslog Domstolen, at forordning nr. 2742/82 var ugyldig, for så vidt som den herved indførte udligningsafgift udgjorde et fast beløb.

16 Som følge af dommen udstedte Kommissionen forordning nr. 994/88, jf. ovenfor. I henhold til forordningens artikel 1 har de erhvervsdrivende, der har betalt den i forordning nr. 2742/82 fastsatte udligningsafgift, ret til tilbagebetaling af forskellen mellem:

»a) den udligningsafgift, der er opkrævet i henhold til forordning (EØF) nr. 2742/82 og eventuelle senere ændringer af denne forordning,

og

b) det beløb, der svarer til forskellen mellem den minimumspris, der er fastsat i nævnte forordnings artikel 2, stk. 1, og importprisen i forbindelse med overgang til fri omsætning«.

Hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

17 Van der Linde indførte på vegne af selskabet Fitmay Limited nogle partier tørrede druer med oprindelse i Tyrkiet til Nederlandene. Indførselsangivelsen blev indgivet den 25. juni 1984, og den blev antaget af toldmyndighederne. Efter verifikationen, som måtte udsættes på grund af en undersøgelse, som først skulle foretages, pålagde Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen (told- og forbrugsafgiftsmyndigheden, herefter benævnt »Inspecteur«) imidlertid ved afgørelse af 17. februar 1989 Van der Linde at betale en udligningsafgift.

18 Afgørelsen var baseret på resultaterne af en undersøgelse, som Fiscale Inlichtingen-en Opsporingsdienst (de nederlandske told- og afgiftsmyndigheders oplysnings- og efterforskningstjeneste — FIOD) havde foretaget i 1984 og 1985 af eventuelle svigagtige forhold i forbindelse med import af tørrede druer fra Tyrkiet. Det fremgår af sagens akter, at en af grundene til, at det var nødvendigt at indlede undersøgelsen, ifølge sagsøgte i hovedsagen var, at der næsten aldrig blev opkrævet udligningsafgift i forbindelse med import af tyrkiske tørrede druer til Nederlandene, selv om markedspriserne for disse tørrede druer var (meget) lavere end minimumsimportprisen. Undersøgelsen viste, at der blev anvendt forskellige konstruktioner for at undgå at betale udligningsafgift. De bestod navnlig i at indskyde forskellige udenlandske virksomheder i faktureringsprocessen for at nå frem til en kunstig høj importpris, som lå over minimumsimportprisen. Fitmay Limited var en af disse udenlandske virksomheder, der fungerede som mellemled.

19 Den foretagne kontrol havde ifølge sagsøgte nærmere vist, at Alpaslan Besikcioglu, en tyrkisk eksportør af tørrede druer, solgte varerne til Fitmay Limited, London,

til en pris, der var højere end minimumsimportprisen. Fakturaen blev vedlagt indførselsangivelsen, som blev indgivet af Fitmay Limited som importør. Efter indførslen blev de tørrede druer videresolgt til Izmir Fig Packers, et tyrkisk firma, hvoraf 99% ejes af Alpaslan Besikcioglu. Salgsprisen til Izmir Fig Packers var lidt højere end Fitmay Limited's købspris. Izmir Fig Packers solgte dernæst de tørrede druer til selskabet Stolp International, som er en af de største importører af tørrede druer i Nederlandene, til en pris, der var meget lavere end minimumsimportprisen. Stolp's salgspris til sine aftagere var også lavere end minimumsimportprisen. Izmir Fig Packers led således et tab ved videresalget. Tabet blev bl.a. dækket ind ved, at Alpaslan Besikcioglu indbetalte beløb på Izmir Fig Packers' bankkonto.

20 Fitmay Limited og Van der Linde anlagde sag ved College van Beroep voor het Bedrijfsleven til prøvelse af Inspecteur's afgørelse. De gjorde under sagen bl.a. gældende, at Kommissionens forordning nr. 994/88, jf. ovenfor, ikke giver gyldig hjemmel for beregningen af udligningsafgiften. De gjorde endvidere gældende, at artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 2742/82, jf. ovenfor, er ugyldig, for så vidt som det derved overlades til myndighederne i medlemsstaterne selv at fastsætte importprisen, såfremt de ikke finder det godtgjort, at den angivne pris er korrekt.

21 College van Beroep voor het Bedrijfsleven har på den baggrund bestemt, at sagen udsættes, indtil Domstolen har besvaret følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal forordning (EØF) nr. 994/88 fortolkes således, at den — i stedet for den bestemmelse i forordning (EØF) nr. 2742/82, som Domstolen har erklæret

ugyldig ved dom af 11. februar 1988 i sag 77/86 — skal betragtes som gyldig hjemmel for beregningen af en udligningsafgift, som opkræves for første gang?

2) Såfremt spørgsmål 1) besvares bekræftende, skal den omhandlede forordning da fortolkes således, at udligningsafgiften skal beregnes på grundlag af forskellen mellem minimumsimportprisen og den konstaterede importpris, eller skal der tages udgangspunkt i det faste beregningsgrundlag, der er erklæret ugyldigt, for derefter, om nødvendigt, at korrigere dette ved anvendelse af ovennævnte forordning?

3) Skal artikel 4, stk. 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2742/82 fortolkes således, at der — såfremt toldmyndighederne ikke finder det godtgjort, at den angivne pris svarer til fob-prisen i oprindelseslandet —

a) udelukkende må indsamles oplysninger om faktiske omstændigheder med henblik på at afgøre, hvilken importpris der virkelig er aftalt og direkte eller indirekte betalt mellem eksportøren og importøren,

eller således, at det i samme situation

b) står de ansvarlige myndigheder frit for selv at rekonstruere en for den pågældende transaktion gældende importpris, jf. artikel 4, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2742/82, og derved tage hensyn til

— andre transaktioner end de mellem eksportøren og importøren gennemførte, som efter myndighedernes opfattelse udelukkende eller også

er foretaget med det formål, at der ikke ved importen skal betales udligningsafgift, eller som i det mindste ikke ville være blevet foretaget, såfremt opkrævning af udligningsafgift ikke dermed helt eller delvis var blevet forhindret,

og

— den prisudvikling, produktet har gennemgået i de efter importen følgende handelsled?

4) Såfremt spørgsmål 3 b) besvares bekræftende, er ovennævnte bestemmelse da ugyldig, fordi Kommissionen ikke ifølge rådsforordningen har fået kompetence til at give de ansvarlige nationale myndigheder så vide skønsbeføjelser med henblik på afgørelsen af, om importprisen i et givet tilfælde er lavere end minimumsimportprisen?«

Første spørgsmål

22 Med det første spørgsmål ønsker den nationale ret at få oplyst, hvad hjemmelen er for beregningen af en udligningsafgift, der opkræves for første gang efter dommen af 11. februar 1988 i sagen National Dried Fruit Trade Association, jf. ovenfor — hvorved artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 2742/82 blev erklæret delvis ugyldig — når henses til, at det i forordning nr. 994/88 kun er bestemt, hvilket beløb der skal tilbagebetales til de erhvervsdrivende, der har betalt udligningsafgiften efter den faste sats i henhold til den artikel, som er erklæret delvis ugyldig.

23 Van der Linde har anført, at forordning nr. 2742/82, hvorved udligningsafgiften blev indført, er kendt ugyldig af Domstolen, og at man ikke kan pålægge en udlig-

ningsafgift for varer indført i 1984 med hjemmel i en forordning fra 1988. Desuden kan en forordning om tilbagebetaling af beløb, som medlemsstaterne uretmæssigt har opkrævet, ikke give hjemmel for en oprindelig betalingsforpligtelse.

24 Den nederlandske regering og Kommissionen har anført, at Domstolen i sin dom af 11. februar 1988, jf. ovenfor, ikke erklærede forordning nr. 2742/82 ugyldig i sin helhed, men alene for så vidt som den ved forordningen indførte udligningsafgift udgjorde et fast beløb. Det følger heraf, at artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 2742/82 fortsat var gældende som hjemmel, men skulle anvendes i overensstemmelse med Domstolens dom. I artikel 1, stk. 1, litra b), i forordning nr. 994/88 blev det netop fastlagt, hvorledes udligningsafgiften skulle beregnes efter Domstolens dom. Hjemmelen for en udligningsafgift, der opkræves for første gang efter Domstolen dom, er således artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 2742/82, sammenholdt med artikel 1, stk. 1, litra b), i forordning nr. 994/88.

25 Det bemærkes, at Domstolen i sin dom af 11. februar 1988 — efter at have konstateret, at formålet med udligningsafgiften er at sikre overholdelsen af minimumsprisen og dermed af princippet om fællesskabspræferencen i forbindelse med handelen med tørrede druer, men ikke at ramme den erhvervsdrivende, der har importeret til en pris under minimumsprisen, med en økonomisk sanktion — udtalte, at indførelsen af en udligningsafgift med en fast sats, der opkræves selv i tilfælde af en ganske lille forskel mellem importprisen og minimumsprisen, virker som en økonomisk sanktion (præmis 32). På baggrund heraf fastslog Domstolen, at forordning nr. 2742/82 var ugyldig, for så vidt som den herved indførte udligningsafgift udgjorde et fast beløb.

26 Det følger heraf, at artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 2742/82 ikke blev kendt ugyldig i sin helhed, men alene i det omfang, den i forordningen hjemlede faste udlig-

ningsafgift oversteg forskellen mellem minimumsprisen og importprisen. Artikel 2, stk. 2, udgør således fortsat hjemmelen for en udligningsafgift svarende til forskellen mellem disse to priser efter Domstolens dom.

27 Det blev netop på grundlag heraf i forordning nr. 994/88 bestemt, at de erhvervsdrivende, der havde betalt afgiften med den faste sats, skulle have tilbagebetalt den del af beløbet, som oversteg forskellen mellem den gældende minimumspris og importprisen. Forordningen har således ikke påvirket retsstillingen for de erhvervsdrivende, der på tidspunktet for afsigelsen af Domstolens dom endnu ikke var blevet pålagt at betale udligningsafgiften.

28 Det første spørgsmål skal herefter besvares med, at fællesskabsretten skal fortolkes således, at hjemmelen for beregningen af en udligningsafgift, som opkræves for første gang efter dommen af 11. februar 1988 i sagen National Dried Fruit Trade Association, jf. ovenfor, er artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 2742/82 i det omfang, bestemmelsen ikke blev erklæret ugyldig ved dommen.

Andet spørgsmål

29 På baggrund af besvarelsen af første spørgsmål bortfalder andet spørgsmål.

Tredje spørgsmål

30 Med dette spørgsmål ønsker den nationale ret at få oplyst, om artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 2742/82 skal fortolkes således, at de kompetente myndigheder med

henblik på at afgøre, hvilken importpris der virkelig er betalt, ikke blot kan tage hensyn til oplysninger om faktiske omstændigheder vedrørende den pris, der virkelig er aftalt og betalt mellem eksportøren og importøren, men også til andre forhold såsom andre transaktioner foretaget med henblik på at undgå at betale udligningsafgiften samt produktets prisudvikling i de efter importen følgende handelsled.

31 Van der Linde har anført, at de nationale myndigheder ikke kan fastlægge importprisen på grundlag af forhold, der er indtrådt efter importen. Dette ville være i strid med retssikkerhedsprincippet og forbuddet mod forskelsbehandling og ville føre til, at fællesskabsbestemmelserne om en minimumsimportpris blev omdannet til en ordning med minimumsmarkedspriser for importerede produkter.

32 Den nederlandske og den græske regering samt Kommissionen har under henvisning til ordlyden af artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 2742/82 og formålet med fællesskabsbestemmelserne anført, at hvis de nationale myndigheder ikke finder rigtigheden af den angivne pris godtgjort, kan de træffe alle de fornødne foranstaltninger, herunder rekonstruere den pris, der virkelig er aftalt mellem eksportøren og importøren.

33 Indledningsvis bemærkes, at sigtet med beskyttelsesforanstaltningerne bør være at udelukke, at indførte tørrede druer sælges til unormalt lave priser, og at dette mål kan nås ved, at der indføres en minimumspris, der skal overholdes ved indførsel til Fællesskabet, og ved, at der anvendes en udligningsafgift på produkter, der ikke overholder denne pris (tredje og fjerde betragtning til forordning nr. 2742/82).

34 Da forordningen således skal føre til, at de omhandlede produkter indføres til Fællesskabet til en pris, der mindst svarer til minimumsprisen, er den reelle importpris af afgørende betydning for, at den indførte ordning kan fungere korrekt.

35 Endvidere bemærkes, at det i artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 2742/82, som ændret ved forordning nr. 936/84, udtrykkeligt er bestemt, at hvis myndighederne ikke finder det godtgjort, at den i fakturaen angivne pris afspejler fob-prisen i oprindelseslandet, »træffer medlemsstatens kompetente myndigheder de fornødne foranstaltninger til at bestemme denne pris, specielt under hensyntagen til importørens pris ved videresalg«.

36 Det følger af denne bestemmelse, at hvis de kompetente myndigheder er i tvivl om rigtigheden af den angivne pris, kan de afgøre, hvilken pris der virkelig er betalt, under hensyntagen til samtlige faktorer, der kan være relevante i så henseende.

37 Tredje spørgsmål skal herefter besvares med, at artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 2742/82 skal fortolkes således, at når de kompetente myndigheder er i tvivl om rigtigheden af den angivne importpris, kan de træffe alle fornødne foranstaltninger for at fastlægge denne pris.

Fjerde spørgsmål

38 Med dette spørgsmål ønsker den nationale ret at få oplyst, om artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 2742/82 på baggrund af den fortolkning af bestemmelsen, der er anlagt i det foregående, er ugyldig, fordi forordning nr. 516/77, jf. ovenfor, ikke giver Kommissionen kompetence til at indrømme de nationale myndigheder så vide skønsbeføjelser med henblik på fastlæggelsen af importprisen.

39 Van der Linde har anført, at bestemmelsen er ugyldig, da grundforordningen nr. 516/77 ikke bemyndiger Kommissionen til at give de nationale myndigheder en skønsbeføjelse.

40 Den nederlandske og den græske regering samt Kommissionen finder derimod, at bestemmelsen er gyldig. De har bl.a. henvist til nødvendigheden af at sikre, at fællesskabsbestemmelserne om minimumsprisen fortsat kan virke efter hensigten på trods af de erhvervsdrivendes talrige forsøg på at undgå udligningsafgiften. Kommissionen har endvidere til støtte for sin opfattelse påberåbt sig kompetencefordelingen mellem Fællesskabet og medlemsstaterne på det pågældende område.

41 Det bemærkes, at Kommissionens forordning nr. 2742/82 — som det fremgår af den anden henvisning i forordningen — blev udstedt på grundlag af artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 516/77. Det hedder i denne bestemmelse, at såfremt markedet inden for Fællesskabet for et eller flere af de i forordningen omhandlede produkter på grund af indførsel eller udførsel rammes af eller trues af alvorlige forstyrrelser, der kan bringe målene i traktatens artikel 39 i fare, »vedtager Kommissionen på anmodning af en medlemsstat eller på eget initiativ de nødvendige foranstaltninger, der meddeles medlemsstaterne, og som finder øjeblikkelig anvendelse«.

42 Det er ubestridt i hovedsagen, at der på tidspunktet for vedtagelsen af forordning nr. 2742/82 inden for Fællesskabet på markedet for tørrede druer forelå den i artikel 14, stk. 2, i Rådets forordning nr. 516/77 omhandlede situation. Det er også ubestridt, at de nationale myndigheder har kompetence til at undersøge, om den pris, der er anført i angivelsen om overgang til fri omsætning, afspejler den reelle pris. Spørgsmålet er således alene, om den kompetence, Kommissionen har givet de nationale myndigheder til at afgøre, hvilken importpris der virkelig er betalt, såfremt der er tvivl herom, og herved træffe alle de fornødne foranstaltninger, er en nødvendig foranstaltning, som omhandlet i artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 516/77.

43 I betragtning af, hvilken betydning det har at fastlægge den reelle importpris, såfremt beskyttelsesordningen skal kunne fungere korrekt, og når henses til de meget forskellige og komplicerede situationer, de nationale myndigheder bliver stillet over for, er den kompetence, Kommissionen har givet de nationale myndigheder til om fornødent at bestemme importprisen — på baggrund af behovet for at sikre

anvendelsen af de foranstaltninger, der er truffet for at afhjælpe forstyrrelserne på markedet for tørrede druer — en nødvendig foranstaltning, som omhandlet i artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 516/77.

44 Besvarelsen må herefter være, at gennemgangen af det forelagte spørgsmål intet har frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 2742/82.

Sag C-351/93

Fællesskabsbestemmelserne

45 Det fremgår af sagens akter, at den i hovedsagen omhandlede indførsel fandt sted i 1989. De dagældende relevante bestemmelser var følgende:

46 Forordning nr. 426/86, jf. ovenfor, trådte med virkning fra den 1. marts 1986 i stedet for Rådets grundforordning nr. 516/77.

47 I henhold til artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 426/86 anvendes der en minimumsimportpris for visse produkter, herunder tørrede druer. Prisen har ikke længere karakter af en beskyttelsesforanstaltning, men gælder permanent. Ifølge artikel 9, stk. 3, anvendes der en udligningsafgift, såfremt minimumsprisen ikke overholdes.

48 I henhold til forordningens artikel 9, stk. 5, fastsætter Rådet på forslag af Kommissionen de generelle gennemførelsesbestemmelser til artiklen.

49 Rådets forordning (EØF) nr. 2089/85 af 23. juli 1985 om fastsættelse af almindelige regler for systemet med minimumsimportpriser for tørrede druer (EFT L 197, s. 10) — som var udstedt i medfør af Rådets tidligere grundforordning, forordning nr. 516/77 — blev opretholdt ved artikel 25, stk. 2, i forordning nr. 426/86, hvorefter »henvisninger til forordning (EØF) nr. 516/77 skal betragtes som henvisninger til denne forordning«.

50 Ifølge artikel 1 i forordning nr. 2089/85 fastsættes minimumsimportprisen for tørrede druer inden produktionsårets begyndelse. I henhold til forordningens artikel 2, stk. 1, fastsættes udligningsafgifterne i forhold til en skala af importpriser.

51 Kommissionens forordning nr. 2237/85, jf. ovenfor, blev udstedt på grundlag af Rådets tidligere grundforordning nr. 516/77. Den blev opretholdt ved artikel 25, stk. 2, i den nye grundforordning nr. 426/86. I henhold til artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 2237/85 er importprisen sammensat af følgende elementer: a) fob-prisen i oprindelseslandet; b) transport- og forsikringsomkostninger indtil det sted, hvor produkterne passerer ind i Fællesskabets toldområde. I artikel 1, stk. 3, defineres »fob-prisen«.

52 I henhold til forordningens artikel 2, stk. 2, anføres importprisen i angivelsen om overgang til fri omsætning, og angivelsen skal være ledsaget af alle de dokumenter, der er nødvendige for at kontrollere prisen.

53 Artikel 2, stk. 3, lyder således:

»De ansvarlige myndigheder skal,

a) hvis den faktura, der fremlægges for toldmyndighederne, ikke er udfærdiget af eksportøren i produkternes oprindelsesland

b) hvis myndighederne ikke finder det godtgjort, at den i angivelsen anførte pris er den egentlige importpris

c) hvis betaling ikke har fundet sted inden for den i artikel 1, stk. 4, fastsatte frist,

træffe de nødvendige foranstaltninger til fastlæggelse af denne pris, især under hensyntagen til importørens pris ved videresalg.«

Hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

54 Van der Linde indførte på vegne af Fitmay Limited nogle partier tørrede druer med oprindelse i Tyrkiet til Nederlandene. Indførselsangivelsen blev indgivet den 15. februar 1989.

55 Efter en verifikation pålagde Inspecteur ved afgørelse af 21. februar 1989 Van der Linde at betale en udligningsafgift. Afgørelsen var baseret på resultaterne af den af FIOD foretagne undersøgelse (jf. ovenfor, præmis 18 og 19).

56 Fitmay Limited og Van der Linde anlagde sag ved College van Beroep voor het Bedrijfsleven til prøvelse af Inspecteur's afgørelse. De gjorde under sagen bl.a. gældende, at artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2237/85, jf. ovenfor, er ugyldig, for så vidt som det derved overlades til myndighederne i medlemsstaterne selv at fastsætte importprisen, såfremt de ikke finder det godtgjort, at den pris, der er nævnt i angivelsen om overgang til fri omsætning, svarer til den faktiske importpris.

57 College van Beroep voor het Bedrijfsleven har på den baggrund bestemt, at sagen udsættes, indtil Domstolen har besvaret følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal artikel 2, stk. 3, litra b), i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2237/85, sammenholdt med artikel 9 i Rådets forordning (EØF) nr. 426/86, fortolkes således, at der — såfremt de ansvarlige myndigheder ikke finder det godtgjort, at den i angivelsen om overgang til fri omsætning anførte pris er den egentlige importpris —

a) udelukkende må indsamles oplysninger om faktiske omstændigheder med henblik på at afgøre, hvilken importpris der virkelig er aftalt og direkte eller indirekte betalt mellem eksportøren og importøren

eller således, at det i samme situation

b) står de ansvarlige myndigheder frit for selv at rekonstruere en for den pågældende transaktion gældende importpris, jf. artikel 1, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 2237/85, og derved tage hensyn til

— andre transaktioner end de mellem eksportøren og importøren gennemførte, som efter myndighedernes opfattelse udelukkende eller også er foretaget med det formål, at der ikke ved importen skal betales udligningsafgift, eller som i det mindste ikke ville være blevet foretaget, såfremt opkrævning af udligningsafgift ikke dermed helt eller delvis var blevet forhindret,

og

— den prisudvikling, produktet har gennemgået i de efter importen følgende handelsled?

2) Såfremt spørgsmål 1 b) besvares bekræftende, er ovennævnte bestemmelse da ugyldig, fordi Kommissionen ikke ifølge rådsforordningen har fået kompetence til at give de ansvarlige nationale myndigheder så vide skønsbeføjelser med henblik på afgørelsen af, om importprisen i et givet tilfælde er lavere end minimumsimportprisen?«

Første spørgsmål

58 Med undtagelse af de bestemmelser, der henvises til, er dette spørgsmål formuleret på samme måde som tredje spørgsmål i sag C-352/93. De omhandlede bestemmelser i forordning nr. 2237/85 adskiller sig ganske vist fra dem, der henvises til i tredje spørgsmål i sag C-352/93, men de svarer i det væsentlige til disse. Når hen-

ses til de faktiske omstændigheder i hovedsagerne, kan de få formuleringsforskelle under alle omstændigheder ikke have indflydelse på den ovenfor anlagte fortolkning. Alle parter har da også i deres indlæg behandlet det tredje spørgsmål i sag C-352/93 og det her omhandlede spørgsmål samlet.

59 Der skal blot henvises til følgende forskel. Som det fremgår af den anden henvisning i forordning nr. 2237/85, hvis artikel 2, stk. 3, ønskes fortolket, blev forordningen udstedt på grundlag af artikel 4a, stk. 7, i grundforordning nr. 516/77, som indsat ved artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 988/84 af 31. marts 1984 om ændring af forordning (EØF) nr. 516/77 om den fælles markedsordning for produkter forarbejdet på basis af frugt og grøntsager og forordning (EØF) nr. 950/68 om den fælles toldtarif (EFT L 103, s. 11). Ved ikrafttrædelsen af den nye grundforordning nr. 426/86 blev henvisningen til artikel 4a i forordning nr. 516/77, jf. den anden henvisning i forordning nr. 2237/85, erstattet med en henvisning til artikel 9 i forordning nr. 426/86, der har samme indhold som artikel 4a i forordning nr. 516/77 (jf. artikel 25, stk. 2, i forordning nr. 426/86 og sammenligningstabellen i forordningens bilag V). Dette er grunden til, at der i spørgsmålet henvises til artikel 9 i forordning nr. 426/86.

60 Under disse omstændigheder og af de ovenfor i præmis 34, 35 og 36 anførte grunde, som gælder tilsvarende, skal artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2237/85 for-

tolkes således, at når de nationale myndigheder er i tvivl om rigtigheden af den angivne importpris, kan de træffe alle fornødne foranstaltninger for at fastlægge denne pris.

Andet spørgsmål

61 Med undtagelse af de bestemmelser, der henvises til, er dette spørgsmål identisk med det fjerde spørgsmål i sag C-352/93. Alle parter har i deres indlæg behandlet det fjerde spørgsmål i sag C-352/93 og det her omhandlede spørgsmål samlet.

62 Det hedder i artikel 9, stk. 6, i forordning nr. 426/86, at »minimumsimportprisen, udligningsafgiftens størrelse og gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel fastsættes efter fremgangsmåden i artikel 22«. Der er herved tale om den såkaldte »forvaltningskomitéprocedure«, hvorefter Kommissionen vedtager foranstaltninger, som straks finder anvendelse, men som, hvis de ikke er i overensstemmelse med komitéens udtalelse, straks meddeles Rådet. Rådet kan da træffe anden afgørelse inden en måned.

63 Spørgsmålet er, om artikel 2, stk. 3, i Kommissionens forordning nr. 2237/85, som fortolket ovenfor i præmis 60, er en gennemførelsesbestemmelse, som omhandlet i artikel 9, stk. 6, i forordning nr. 426/86.

64 I betragtning af, hvilken betydning det har at fastlægge den reelle importpris, såfremt den ved artikel 9 i forordning nr. 426/86 indførte minimumsprisordning skal kunne fungere korrekt, og når henses til de meget forskellige og komplicerede situationer, de nationale myndigheder bliver stillet over for, er den kompetence, Kom-

missionen har givet de nationale myndigheder til om fornødent at bestemme importprisen — på baggrund af behovet for at sikre anvendelsen af reglerne om minimumsprisen i forordning nr. 426/86 — en gennemførelsesbestemmelse, som omhandlet i artikel 9, stk. 6, i sidstnævnte forordning.

65 Besvarelsen må herefter være, at gennemgangen af det forelagte spørgsmål intet har frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2237/85.

Sag C-353/93

Fællesskabsbestemmelserne

66 Denne sag drejer sig om indførsler af surkirsebær (moreller) med oprindelse i det tidligere Jugoslavien i perioden fra december 1986 til august 1988. De dagældende relevante bestemmelser var følgende:

67 Artikel 9 i forordning nr. 426/86, jf. ovenfor, hvorefter der anvendes en minimumsimportpris for visse produkter, finder ikke anvendelse på moreller. Der er imidlertid som en beskyttelsesforanstaltning i henhold til nedenstående bestemmelser indført en forpligtelse til at overholde en minimumsimportpris for moreller.

68 Artikel 18, stk. 1, og artikel 18, stk. 2, første afsnit, i forordning nr. 426/86, lyder således:

»1. Såfremt Fællesskabets marked for et eller flere af de i artikel 1 omhandlede produkter på grund af indførsel eller udførsel er ramt eller trues af alvorlige forstyrrelser, der kan bringe målene i traktatens artikel 39 i fare, kan der træffes passende forholdsregler for samhandelen med tredjelande, indtil forstyrrelsen eller faren for forstyrrelse er forsvundet.

Rådet fastsætter med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen gennemførelsesbestemmelser til dette stykke og fastlægger, i hvilke tilfælde og inden for hvilke grænser medlemsstaterne kan træffe beskyttelsesforanstaltninger.

2. Opstår den i stk. 1 omhandlede situation, vedtager Kommissionen på anmodning af en medlemsstat eller på eget initiativ de nødvendige foranstaltninger, der meddeles medlemsstaterne, og som finder øjeblikkelig anvendelse.«

69 Ved samme forordnings artikel 25 blev forordning nr. 516/77 ophævet, og det blev samtidig bestemt, at henvisninger til sidstnævnte forordning skulle betragtes som henvisninger til forordning nr. 426/86.

70 Det er i kraft af denne bestemmelse, at artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 516/77, som er nævnt i den anden henvisning i forordning nr. 1626/85, jf. ovenfor, svarer til artikel 18, stk. 2, i forordning nr. 426/86.

71 Artikel 1 i forordning nr. 1626/85 fastsætter minimumsimportprisen for surkirsebær (stk. 1) og foreskriver, at der anvendes en udligningsafgift, hvis minimumsprisen ikke overholdes (stk. 2).

72 Forordningens artikel 3, stk. 1 og 3, lyder således:

»1. Importprisen består af følgende komponenter:

a) fob-prisen i oprindelseslandet

b) transport- og forsikringsomkostninger indtil det sted, hvor produktet kommer ind på Fællesskabets toldområde.

2. [...]

3. Hvis den faktura, der forelægges toldmyndighederne, ikke er udfærdiget af eksportøren i det land, hvor produkterne har oprindelse, eller hvis myndighederne ikke finder det godtgjort, at den angivne pris afspejler fob-prisen i oprindelseslandet, træffer medlemsstatens kompetente myndigheder de fornødne foranstaltninger til at bestemme denne pris, specielt under hensyntagen til importørens pris ved videresalg.«

Hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

73 Selskabet Tracotex angav som toldklarerer flere partier moreller med oprindelse i det tidligere Jugoslavien til fri omsætning. Det handlede på vegne af importøren, De Leeuw's Handelsonderneming BV, Barendrecht (Nederlandene).

74 Indførselsangivelserne blev indgivet i perioden fra den 17. december 1986 til den 8. august 1988. En del af angivelserne var vedlagt en faktura udstedt af en sælger, der ikke havde hjemsted i det tidligere Jugoslavien. De øvrige angivelser var vedlagt en faktura udstedt af en sælger, der havde hjemsted i det tidligere Jugoslavien, men som på fakturaen havde angivet, at betaling skulle ske til en anden virksomhed, som havde hjemsted i Tyskland eller i det mindste ikke havde hjemsted i det tidligere Jugoslavien.

75 I løbet af 1989 indledte FIOD en undersøgelse hos importøren. Ved afgørelse af 23. november 1989 pålagde Inspecteur Tracotex at betale en udligningsafgift.

76 Tracotex anlagde sag ved College van Beroep voor het Bedrijfsleven til prøvelse af Inspecteur's afgørelse. Tracotex gjorde under sagen bl.a. gældende, at artikel 3, stk. 3, i Kommissionens forordning nr. 1626/85, jf. ovenfor, er ugyldig, for så vidt som det derved overlades til myndighederne i medlemsstaterne selv at fastsætte importprisen, såfremt de ikke finder det godtgjort, at den angivne pris er korrekt.

77 College van Beroep voor het Bedrijfsleven har på den baggrund bestemt, at sagen udsættes, indtil Domstolen har besvaret følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal artikel 3, stk. 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1626/85, sammenholdt med artikel 18, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 426/86, fortolkes således, at der — såfremt det ikke over for toldmyndighederne er godtgjort, at den angivne pris svarer til fob-prisen i oprindelseslandet —

a) udelukkende må indsamles oplysninger om faktiske omstændigheder med henblik på at afgøre, hvilken importpris der virkelig er aftalt og direkte eller indirekte betalt mellem eksportøren og importøren,

eller således, at det i samme situation

b) står de ansvarlige myndigheder frit for selv at rekonstruere en for den pågældende transaktion gældende importpris, jf. artikel 3, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1626/85, og derved tage hensyn til

— andre transaktioner end de mellem eksportøren og importøren gennemførte, herunder navnlig transaktioner i handelsleddet mellem eksportøren og importøren,

og

— den pris, hvortil varerne videresælges af importøren, således at prisen nedsættes med forskellige faste beløb for omkostninger (faste beløb

pr. 100 kg brutto) og fortjeneste (8% såfremt der er tale om mellemhandel), som ikke udledes af importørens og/eller mellemhandlerens dokumenter?

2) Såfremt spørgsmål 1 b) besvares bekræftende, er ovennævnte bestemmelse da ugyldig, fordi Kommissionen ikke ifølge rådsforordningen har fået kompetence til at give de ansvarlige nationale myndigheder så vide skønsbeføjelser med henblik på afgørelsen af, om importprisen i et givet tilfælde er lavere end minimumsimportprisen?

3) Skal artikel 3, stk. 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1626/85 fortolkes således, at udtrykket 'eksportøren i det land, hvor produkterne har oprindelse', udelukkende omfatter den eksportør, hvis virksomhed har hjemsted i det land, hvor produkterne har oprindelse?«

Første spørgsmål

78 Med undtagelse af de bestemmelser, der henvises til, er dette spørgsmål formuleret på samme måde som det tredje spørgsmål i sag C-352/93. De omhandlede bestemmelser i grundforordningen nr. 426/86 og i forordning nr. 1626/85 er identiske med henholdsvis artikel 14, stk. 2, i grundforordningen nr. 516/77 og artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 2742/82, som ændret ved forordning nr. 936/84. Kommissionen, den nederlandske og den græske regering har hver især i deres indlæg behandlet det tredje spørgsmål i sag C-352/93 og det her omhandlede spørgsmål samlet.

79 Tracotex har under den mundtlige forhandling anført, at denne sag er forskellig fra de to andre. Tracotex har bl.a. understreget, at der ikke består nogen forbindelse

mellem selskabet og den mellemhandler, det købte morellerne af, og at der heller ikke består nogen forbindelse med de virksomheder, selskabet solgte til. Det står i øvrigt fast, at selskabets ordregiver, De Leeuw's Handelsonderneming, købte og videresolgte morellerne til en pris, der var højere end minimumsprisen.

80 Ifølge Tracotex blev importprisen i dets tilfælde ikke rekonstrueret, fordi det var umuligt at nå frem til, hvilken pris der reelt var betalt, men blot fordi prisen var fastsat af en mellemhandler. En sådan fremgangsmåde er imidlertid i strid med den fortolkning, Domstolen anlagde i sin dom af 2. august 1993 i Dinter-sagen (sag C-81/92, Sml. I, s. 4601).

81 Under alle omstændigheder bør importprisen efter Tracotex' opfattelse rekonstrueres på en rimelig måde og ikke vilkårligt. At give toldmyndighederne et fuldstændig frit skøn i så henseende strider mod retssikkerhedsprincippet og forrykker handelsstrømmene.

82 Indledningsvis bemærkes, at Domstolen i Dinter-dommen (præmis 17 og 18) fastslog, at den metode til bestemmelse af importprisen, som skal anvendes i henhold til artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 1626/85, hvis den faktura, der forelægges toldmyndighederne, ikke er udfærdiget af eksportøren i det land, hvor produkterne har oprindelse, kun gælder for det tilfælde, at der ikke foreligger andre holdepunkter, eller toldmyndighederne er i tvivl om rigtigheden af den i fakturaen angivne pris. I samme dom udtalte Domstolen, at der end ikke kan opkræves udligningsafgift, når importøren har købt varerne af en mellemhandler, som ikke har hjemsted i det land, hvor varerne har oprindelse, såfremt det er godtgjort, at både den af importøren til mellemhandleren betalte pris og importørens pris ved videresalg er højere end minimumsprisen, idet målet med beskyttelsesforanstaltningerne i så fald er nået.

83 Hvis der derimod er tvivl om rigtigheden af den angivne pris, gør de hensyn, der er lagt til grund for den i det foregående anlagte fortolkning af artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 2742/82 (jf. navnlig præmis 34 og 36), sig også gældende i relation til artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 1626/85, da de to bestemmelser har samme indhold.

84 Det første spørgsmål skal herefter besvares med, at artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 1626/85 skal fortolkes således, at når de kompetente myndigheder er i tvivl om rigtigheden af den angivne importpris, kan de træffe alle fornødne foranstaltninger for at fastlægge denne pris.

Andet spørgsmål

85 Med undtagelse af de bestemmelser, der henvises til, er dette spørgsmål identisk med det fjerde spørgsmål i sag C-352/93. De relevante bestemmelser i grundforordningen nr. 426/86 og i forordning nr. 1626/85 har ligeledes samme indhold som de tilsvarende bestemmelser, der henvises til i nævnte fjerde spørgsmål. Kommissionen, den nederlandske og den græske regering har hver især i deres indlæg behandlet det fjerde spørgsmål i sag C-352/93 og det her omhandlede spørgsmål samlet.

86 Tracotex har under den mundtlige forhandling anført, at forordning nr. 426/86 ikke bemyndiger Kommissionen til at give de nationale myndigheder så omfattende beføjelser i forbindelse med fastsættelsen af importprisen.

87 Af de ovenfor i præmis 41, 42 og 43 anførte grunde, som gælder tilsvarende, må besvarelsen være, at gennemgangen af det forelagte spørgsmål intet har frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 1626/85.

Tredje spørgsmål

88 Den nederlandske regering og Kommissionen finder, at den i artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 1626/85 omhandlede eksportør kun kan være den eksportør, der har hjemsted i det land, hvor varerne har oprindelse.

89 Tracotex finder, at spørgsmålet bør besvares benægtende. Selskabet har anført, at mellemhandlerens hjemsted i betragtning af formålet med forordning nr. 1626/85 og under hensyn til Dinter-dommen ikke er et relevant kriterium med henblik på anvendelsen af artikel 3, stk. 3, såfremt det er godtgjort, at importøren har købt og videresolgt varerne til en pris, der er højere end minimumsprisen.

90 Tracotex' synspunkt hviler på en fortolkning, hvorefter der skal betales udligningsafgift, når blot eksportøren ikke har hjemsted i det land, hvor produkterne har oprindelse. Denne fortolkning er imidlertid ikke korrekt. Som det fremgår af Dinter-dommen, kan der ikke opkræves udligningsafgift, såfremt det er godtgjort, at både den af importøren til mellemhandleren betalte pris og importørens pris ved videresalg er højere end minimumsprisen (jf. ovenfor, præmis 82).

91 I øvrigt er det tilstrækkeligt at bemærke, at formuleringen af artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 1626/85 er så klar og utvetydig, at ordene »eksportøren i det land, hvor produkterne har oprindelse«, kun kan omfatte den eksportør, hvis virksomhed har hjemsted i det land, hvor varerne har oprindelse.

92 Det tredje spørgsmål skal derfor besvares med, at artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 1626/85 skal fortolkes således, at der ved udtrykket »eksportøren i det land,

hvor produkterne har oprindelse«, udelukkende skal forstås den eksportør, hvis virksomhed har hjemsted i det land, hvor varerne har oprindelse.

Sagens omkostninger

93 De udgifter, der er afholdt af den nederlandske og den græske regering samt af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagernes parter udgør et led i de sager, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af College van Beroep voor het Bedrijfsleven ved tre kendelser af 23. april 1993, for ret:

Sag C-352/93

1) Fællesskabsretten skal fortolkes således, at hjemmelen for beregningen af en udligningsafgift, som opkræves for første gang efter dommen af 11. februar 1988 i sag 77/86, National Dried Fruit Trade Association (Sml. s. 757), er artikel 2, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2742/82 af 13. okto-

ber 1982 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af tørrede druer i det omfang, bestemmelsen ikke blev erklæret ugyldig ved dommen.

2) Artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 2742/82 skal fortolkes således, at når de kompetente myndigheder er i tvivl om rigtigheden af den angivne importpris, kan de træffe alle fornødne foranstaltninger for at fastlægge denne pris.

3) Gennemgangen af det forelagte spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 2742/82.

Sag C-351/93

1) Artikel 2, stk. 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2237/85 af 30. juli 1985 om gennemførelsesbestemmelserne til ordningen med minimumsimportpriser for tørrede druer skal fortolkes således, at når de nationale myndigheder er i tvivl om rigtigheden af den angivne importpris, kan de træffe alle fornødne foranstaltninger for at fastlægge denne pris.

2) Gennemgangen af det forelagte spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2237/85.

Sag C-353/93

1) Artikel 3, stk. 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1626/85 af 14. juni 1985 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af visse surkirsebær skal fortolkes således, at når de kompetente myndigheder er i tvivl om rigtigheden af den angivne importpris, kan de træffe alle fornødne foranstaltninger for at fastlægge denne pris.

2) Gennemgangen af det forelagte spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 1626/85.

3) Artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 1626/85 skal fortolkes således, at der ved udtrykket »eksportøren i det land, hvor produkterne har oprindelse«, udelukkende skal forstås den eksportør, hvis virksomhed har hjemsted i det land, hvor varerne har oprindelse.

Schockweiler Kapteyn Mancini

Kakouris Murray

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 19. januar 1995.

R. Grass
Justitssekretær

F. A. Schockweiler
Formand for Sjette Afdeling